

Kristus on lain loppu, niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat. Room. 10: 4

Pyhä Paavali puhui näitä sanoja omasta koettelemuksesta ja Raamatun todistuksen jälkeen, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle, ei lain töiden kautta, ei omalla parannuksella eikä siveydellä, vaan ainoastans uskon kautta. Josta siis ymmärretään, että ne, jotka luulevat tulevansa autuaaksi lain kautta, eli omalla parannuksella, tulevat sangen kovin petetyksi.

Mutta koska Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat, niin löydämme me sen todeksi, mitä Pyhä Paavali muutoin kirjoittaa, että laki ei saata eläväksi. Ei tule ihminen lain kautta autuaaksi, vaan uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle. Laista tulee synnin tunto, mutta ei laki anna uskoa eikä rakkautta. Jos siis ihminen tahtoo autuaaksi tulla, niin täytyy hänen uskoa, ei ainoastans, että hän luonnostansa on yksi vihan lapsi, vaan myös, että hän uskon kautta tulee vanhurskaaksi luettavaksi. Ei hän tule vanhurskaaksi lain töiden kautta, eikä lain kirouksen kautta.

Se on pääsumma Lutheruksen uskosta, ettei ihminen saa omantunnon rauhaa siveydellä, eli omalla parannuksella. Eikä herännyt ihminen saa omantunnon rauhaa lain kirouksesta eli omantunnon soimauksista. Ei saata ihminen maksaa syntiänsä katumuksellansa, vaikka kuinka suuri tuska olis, vaan jos ihminen ei tahdo kokonansa vajota helvettiin, niin täytyy hänen myös uskoa, että armo löytyy katuvaisille, että uskon kautta tulee ihminen vanhurskaaksi luettavaksi, ja Vapahtajan ansion kautta sovitetuksi, ja hänen verensä kautta puhdistetuksi. Sen suhteen sanoa apostoli Paavali 9. luvussa Roomalaisten

tykö, että Kristus on lain loppu ja täyttämys niille vanhurskaudeksi, jotka uskovat.

Tämän painavan totuuden täytyy meidän panna niiden silmäin eteen, jotka lain kautta ovat särjetyksi tulleet. Ei niille, jotka kuolleen uskon kautta ovat väärän lohdutuksen itsellensä ottaneet, vaan niille, jotka lain kirouksen kautta ovat helvettiin painetut. Lain tarkoitus on, että suruttoman syntisen sydän pitää tuleman särjetyksi. Mutta evankeliumin tarkoitus on, että yksi nöyrä ja särjetty sydän pitää saaman lohdutusta. Lain tarkoitus on, että ihmisen pitää tunteman ja katuman syntiänsä; mutta evankeliumin kautta pitää yhden katuvaisen syntisen tunteman armoa. Lain tarkoitus on, että reikä pitää tuleman suruttoman ihmisen omaan tuntoon; mutta evankeliumin tarkoitus on, että armon ja ilon öljy pitää vuodatettaman omantunnon haavoihin. Lain kirouksen kautta pitää ihminen painettaman helvettiin ja evankeliumin kautta nostettaman ylös. Laki vaikuttaa omantunnon poltetta ja sydämen ahdistusta, mutta evankeliumi antaa omalletunnonle rauhan sen sovinnon kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tapahtunut on.

Laki tekee ihmisen sydäntä kovaksi ja kylmäksi, elikä ihminen tulee lain kautta tuntemaan, että hänellä on kivisydän. Mutta evankeliumin kautta on Jumala luvannut ottaa pois kivisen sydämen heidän lihastansa. Jos siis laki vaikuttaa kauhistuksen synnistä, niin evankeliumi vaikuttaa armon ja rakkauden. Jos siis Jumalan laki on voimallinen leikkaamaan sydämen paisumuksia niin terävällä miekalla, niin on myös evankeliumi voimallinen sydämen haavoja parantamaan. Laki leikkaa, evankeliumi parantaa. Laki polttaa, evan-

keliumi jäädyttää. Laki kiskoo omantunnon haavat, evankeliumi sitoo. Laki kavaa myrkkyyä ulos ihmisen sydäimestä, evankeliumi antaa voita ja hunajata syödä.

Mutta suruttomat ihmiset ovat niin fiinit, että he tahtoisit aina makioita syödä. He nielevät mielellänsä voita ja hunajata, mutta niitä karvaita lääkityksiä he sylkevät ulos suustansa. He tahtoisit aivan suloisia sanoja kuulla, mutta lain kovuutta ei he vihti kuulla. Minkä tähden he tahtovat aivan armoa, aivan makeutta? Sen tähden, että hunaja on makeampi kuin koiruoho ja sokeri on makeampi kuin suola. Mutta jos hunaja sekoitetaan myrkyllä, niin tulevat madot vatsaan, ja koko ruumis mätänee. Ihminen on niellyt käärmeen myrkkyyä äitinsä maidossa. Jos nyt vielä sokeri ja hunaja annetaan sille, joka on täynnänsä myrkkyyä, niin tulee siitä sekoituksesta kuoleman tauti. Mutta oikia tohtori antaa ensinnä niitä karvaita lääkityksiä niille, jotka ovat myrkkyyä sisällensä nielleet, että he pääsisit purkamaan ja oksentamaan, ja sitte vasta antaa hän rieskaa.

Mutta määrä pitää oleman sekä antamisessa että ottamisessa, että lääkitykset ei tule sairaalle vahingoksi. Jos sairas on ottanut niitä karvaita lääkityksiä vastaan, jos ne karvaat lääkitykset ovat vaikuttaneet niin paljon kuin tarpeellinen on, niin pitää hänelle annettaman vähäisen viinaa ja rieskaa. Mutta ei ennen kuin oksennuslääkitykset ovat vaikuttaneet. Meidän täytyy oksennuslääkityksiä antaa niin kauan kuin ihmiset ovat myrkkyyä täynnänsä. Mutta niille, jotka ovat purkaneet ja oksentaneet myrkkyyä ulos, täytyy meidän antaa vähäisen viinaa ja rieskaa, koska me eteen asemme muutampia sanoja uskosta.

Meille annetaan tänäpäpä evankeliumissa sovelias tila puhumaan siitä vanhurskaudesta, joka tulee uskosta, joka on

pääsumma Lutheruksen opissa. Mutta kuollut usko on näinä aikoina niin juurtunut muutampain ihmisten pääkalloon, että meidän täytyy priimuja tehdä välillä kuolleeseen ja elävän uskon. Auttakoon Herra, että me saattaisimme näitä priimuja tehdä terävällä veitsellä, ja antakoon kaikille herränneille sieluille tarkan silmän näitä uskon priimuja eroittamaan. Anna myös kuuroille ja mykille hyvät korvat kuulemaan mitä Johannes viskutteli Jeesuksen korvaan: "Herra, kuka se on, joka sinun pettää?" "Se, jolle minä kastetun palan annan." Ja sen palan jälkeen meni häneen perkele. Pane myös kätesi sen haavan päälle, joka rupeis verta vuotamaan, koska Pietari veti miekan ulos tupesta ja hakkais oikian korvan pois. Mitä Pietari kiivaudessansa hakkaa, sen täytyy Jeesuksen parantaa. Amen. Kuule murheellisten sydänten huokaukset Sinun nimes tähden. Isä meidän jne.

Kananean vaimo oli pakana, eikä tiennyt paljo mitään juutalaisten uskosta, mutta sanoman kautta oli hän kuullut paljon mainittavan siitä ihmeellisestä miehestä, joka saattoi auttaa kaikkia sairaita. Ja tyhjä sanoman kautta oli hän ruvennut uskomaan, että Jeesus oli voimallinen kyllä auttamaan hänen tyttärensä perkeleen vaivaamisesta. Hänellä oli vielä niin vahva usko, että Jeesus ei laske niitä auttamatta, jotka ovat kiivaat pyytämään apua Häneltä.

Ottakaamme nyt tästä Kananean vaimosta esimerkki kuinka penikat syövät muruja ja tulevat kyllä ravituksi, eli kuinka pakanat, joilla ei ole niin paljon tietoa kristillisyydestä, ovat hartaammat pyytämään armoa Jeesukselta kuin ulokullatut ja suukristityt, joille Jumalan sana ja armon lahjat on niin runsaasti jaetut,

eli kuinka yksinkertaiset ovat hartaamat kristillisyydessä kuin korkiasti oppineet, eli kuinka köyhät kerjäläiset tyytyvät, koska he saavat pikkuisen armoa tuta ja maistaa.

Kananean vaimo tiesi hyvin, ettei hänellä ollut yhtään oikeutta saamaan armon muruja Vapahtajalta. Hän tiesi hyvin, että hän oli pakana sekä opin että uskon vuoksi. Hän tunnusti, että hän muitten kristittyin suhteen ei ollut parempi kuin penikka. Ja Vapahtaja heitti myös hänelle sen kaltaiset kovat ja peljättäväiset sanat, että hän olis varsin lakannut huutamasta Hänen peräänsä, jos hänen uskonsa olis heikompi ollut. Mutta vaikka hän sukunsa puolesta oli pakana ja myös opin puolesta pakana, oli hän kuitenkin sydämen puolesta nöyrä ja särjetty, uskon puolesta luja, toivon puolesta vahva, rakkauden vuoksi palava ja rukouksissa lakkaamaton, kiivas huutamaan Jeesuksen perään.

Koska siis Vapahtaja vastais hänen rukouksiansa kovilla sanoilla ja sanoi: "Ei sovi ottaa lasten ruokaa ja heittää penikoille", tunnusti tämä vaimo, ettei hän ole parempi kuin penikka niitten suhteen, jotka istuvat pöydällä ja syövät niin kuin herrat kaikenlaisia herkkuja. Hän tunnusti itsensä mahdottomaksi saamaan osan Jeesuksen armosta. Ja tämä mahdottomuuden tunteminen on ensimmäinen tuntomerkki, että ihminen on nöyryytetty, ja huonoksi tullut omissa silmissäns. Koska ihminen rupee tuntemaan, että hän on elänyt niin kuin pakana, ja ettei hän muitten kristittyin suhteen ole parempi kuin koira, joka istuu pöydän alla ja hakee niitä muruja, jotka kristittyin pöydältä putoavat, silloin on hän kyllä nöyryytetty.

Mutta luonnollinen siveys ei saata tunnustaa itsensä pakanaksi muitten kristittyin suhteen, sillä luonnollinen siveys

ei löydä itsessänsä pakanan hahmoa, ei hän tunne, että hän on pakana, vaikka hän olis kuinka siviä. Kananean vaimo oli pakana ja tunsu itsensä semmoiseksi, hän piti itsensä koirana, joka on tytyväinen muruilla. Mutta luonnollinen siveys ei pidä itsensä koirana, vaan hän katsoo kristityitä koiraksi, jotka aina haukkuvat häntä. Turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsena. Ja minkä tähden turkit ja pakanat kutsuvat kristityitä koiraksi? Sen tähden ilmanki, että he itse ovat siviästi eläneet. Siveys on niin lujasti tarttunut pääkalloon, ettei yksikään mahda soimata heitä vääryydestä.

Myös kristilliset turkit ja kristilliset pakanat katsovat kristityitä koiraksi, mutta itsensä he pitävät Jumalan lapsina. Ja mitkähä ovat kristityt maailman edessä muu kuin koirat, jotka syövät muruja ja haukkuvat maailman siviöille ihmisille. Niin myös kuolleen uskon tunnustajat, jotka omistavat itsellensä Jumalan armon lupauksia ilman oikiata katumusta, ei ne ole ne penikat, jotka istuvat pöydän alla ja syövät muruja, vaan ne ovat isot herrat, jotka istuvat pöydän päällä ja kalaseeraavat. He juovat armoa, ei lusikalla, vaan pokalilla.

Koskapa varkaalla ei ole viljasti syödä ja juoda, joka ilman vaivatta on Jumalan viljaa saanut? Ei suinkaan varas säästä niin kauan kuin varastettu kalu räkkää. Mutta jos armonvarkaita saavutetaan juuri vereksen työn päältä, silloin tulee hätä. Ja jos huora löydetään juuri puhtaan riettauden päältä, silloin peittää hän silmiänsä. Niin se käypi armonvarkaille, koska heitä saavutetaan. He jäävät paljaaksi. Nyt istuvat armonvarkaat pöydän päällä ja kalaseeraavat, mutta talon penikat istuvat pöydän alla ja syövät muruja.

Koska ihminen oikein herää ja rupee syntiänsä tuntemaan, silloin tulee hän ensin mahdottomaksi, hän tulee pakanaaksi, vaikka hän ennen oli mielestensä kristitty. Viimein tulee hän koiraksi ja penikaksi, vaikka hän ennen oli olevinans siviä ihminen ja hyvässä kunniaassa pidettävä. Mutta ei se ole niin keviä yhdelle siviälle ihmiselle, että riisua pois päältänsä siveyden, joka kiiltää maailman edessä ja ruveta tunnustamaan entisiä kauniita töitä, joita hän ennen on peittänyt siveyden peiton alle. Eikä armonvarkaille ole juuri keviä, että tuoda takaisin, mitä he ovat varastaneet.

Joka aivan varkaudella on elänyt, ei raski kantaa takaisin varastettua kalua ennen kuin fiskaali tulee ja ottaa kaikki tyynni, mitä hän on varastanut. Ei ole niin keviä yhdelle kunnialliselle ihmiselle, että tulla koiraksi ja penikaksi ja ruveta syömään muruja.

Mutta koiran kaltaiseksi täytyy ihmisen tulla ennen kuin hän vihtii muruja syödä. Kananean vaimo piti itsensä penikkana, koska hän sanoi: "Ja totta Herra, syövät kuitenkin penikat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat." Jos nyt penikat olisit aina tytyväiset niihin muruihin, jotka Herran pöydältä putoovat, niin saattaisit he mitämaks tulla aikaan ilman vinkumata. Mutta useimmat penikat ei tahdo tyytyä siihen, että he saavat muruja, vaan he tahtoisit enemmän sitä laita. Ja koska heidän Herransa sanoo: "Sinun pitää tyytymän minun armohoni", niin rupeevat penikat vinkumaan ja tahtomaan vielä enemmän.

Niin tekevät myös lapset, koska he ovat saaneet yhden sokeripalaisen, tahtovat he vielä enemmän ja rupeevat parkumaan sen sokerin perään. Mutta me tiedämme, että ylön paljon sokeria ei ole

terveellinen lapsille, ja jos raavas ihminen rupee aivan makioita syömään, tulevat hampaat pilatuksi. Ei ole armo jokapäiväinen ruoka. Siitä annetaan ainoastans murut ja pisarat. Kaloleipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle.

On myös nähty, että jos penikoille annetaan ylön paljon ruokaa, tulevat he laiskaksi, eikä vihti enää haukkua varkaille. Niin muodoin pitää armonnälkäiset penikat tytymän muruihin, jotka putoovat Herran pöydältä. Jos penikat ei malta istua pöydän alla ja odottaa siihen asti, että isäntä pudottaa muutaman murun, jos he tytyväisyyden tähden rupeevat ylön kovin vinkumaan, niin sanoo Isäntä: "Tiedä huutia ja ole vaiti!" Jos penikat hyppäävät pöydän päälle ja rupeevat voilimppuun, niin heitä pieksetään. Jos penikat rupeevat varastamaan, niin heitä hirtetään.

Älkää varastako armoa, te armonpenikat, vaan istukaat siivosti pöydän alla ja odottakaat niitä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Älkää napisko, vaikka teille jaetaan armo muruittain. Yksi armonmuru on jo iso herkku niille, jotka ovat nälässä. Muutamat armonpenikat ei saa ollenkaan maistaa armoa ennen kuin he ovat syöneet luita ja ruotoja. Tälle Kananean vaimolle heitettiin luita ja ruotoja, koska Vapahtaja vastais hänen huokauksiansa aivan kovilla sanoilla: "Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille."

Ei ole koskaan niin kovat sanat heitetty yhdelle katuvaselle syntiselle, yhdelle armoa anovaiselle sielulle, mutta tällä vaimolla oli niin suuri uskallus Vapahtajan armoon, että hän piti yhtä hyvin päälle anomuksissansa. Ei hän vielä palttunut siitä, että häntä haukuttiin koiraksi juutalaisten suhteen, joilla oli lupauksen kautta

lasten oikeus, vaan hän tunnusti itsensä koiraksi. Eikä hän tahtonutkaan lasten leipää ryöstää, vaan hän tahtoi ainoastans istua pöydän alla ja syödä muruja, jotka Herran pöydältä putoovat. Tämän mahdollisuuden tunnon alla oli myös yksi suuri nöyryys, yksi vahva uskallus, ettei Jeesus hylkää koiria eli nälkäpenikoita, jotka istuvat pöydän alla ja vahtaavat niitä muruja, jotka putoovat Herran pöydältä.

Pitäis meidänki tuleman niin nöyräksi kuin tämä vaimo. Meidän pitäis tuleman penikan kaltaiseksi, jotka aina istuvat pöydän alla ja kerjäävät muruja. Mutta minä olen nähnyt, että muutamat penikat tällä ajalla hyppäävät pöydän päälle ja haukkaavat voilimppua. Ei he tahdo olla tytyväiset niillä muruilla, jotka Herran pöydältä putoovat. He tahtoisit aina uida arnessa. Ei heille tahdo kelvata kaloleipä, mutta voileipä. Meillä pitäis olla liininki joka päivä.

Sananlasku on: koska hiiri on kylläännyt, niin tulevat jauhot karvaaksi. Minä luulen kuitenkin, että kaloleipä on paras ruoka yhdelle raskaan työn tekijälle. Jokapäiväinen risti on kaloleipä ja jokapäiväinen rukous on kaloleivän höysty. Kärjivällisyys on kristityn rieska. Jos hän välistä joutuis suureen ahdistukseen, koska hän eli hänen lapsensa surkiasti vaivataan perkeleeltä, silloin täytyy hänen tulla penikaksi, istua pöydän alla ja kerjätä muutampia armon muruja. Mutta ei armonmurut ole jokapäiväinen ruoka.

Mutta armonvargaat ne syövät viljasti sitä varastettua kalua. Ei perkele heitä vaivaa epäilyksen ja kiusausten kanssa. Ei heillä ole omantunnon vaivaa. Ei he killais koiraksi tulla ja muruja kerjätä. Koiran nimi on haukkunimi. Ei armonvargaat tahdo kunniaansa mistantaa Vapahtajan tähden. Ja luonnollinen siveys on niin ty-

tyväinen siveytens kanssa, ettei hän tahdo parempaa kristillisyyttä saada kuin mikä hänellä on. Ei luonnollinen siveys tahdo koiraksi tulla ja syödä muruja. Mutta koiraksi sinun pitää tuleman ensin maailman edessä, joka kristityitä pitää koirana sen tähden, että he haukkuvat maailman ihmisille; ja myös Jumalan edessä täytyy sinun tulla penikan kaltaiseksi, joka syöpi muruja.

Ei se ole oikia kerjäläinen, joka tahtoo kokonaisen leivän, eikä ota vastaan muruja. Sillä muutampi kerjäläinen on niin suurellinen, ettei hän ota vastaan muruja, vaan rupee haukkumaan antajata ja sanoo: "Näitä muruja sinä annat minulle, joita itse et kehtaa syödä. Mutta kokonaisen leivän et raski antaa." Ei koira kuitenkaan katso ylön muruja. Kyllä koiralle kelpaa, vaikka kuinka pikku hituinen olis. Mutta muutampi kerjäläinen ei otakaan vastaan muruja, vaan tahtoo kokonaisen leivän. Ja jos antajalta ei liikene kokonaisen leivän antaa kaikille kerjäläisille, niin viskaa muutampi kerjäläinen niitä muruja takaisin antajalle ja sanoo: "Syö itse niitä muruja, koska enemmän et raski antaa."

Semmoinen on ihminen, koska hänki rupeaa armoa kerjäämään. Hän on aina pahempi kuin koira. Sillä koiralle kelpaa pikku hituinen, mutta armonkerjäläisille ei kelpaa pikku hituinen, vaan heille pitäis annettaman kokonainen leipä. Koira osoittaa kuitenkin kiitollisuutensa antajalle muruin edestä, mutta ihminen ei tahdo kiittää muruin edestä, vaan jos kokonainen leipä annetaan, sitte vasta.

Mutta Kananean vaimo osoittaa, että oikia kerjäläinen pitää tuleman penikan kaltaiseksi, joka ei laita muruja eikä katso ylön pikku hituisia. Ja kuitenkin täytyi Vapahtajan sanoa tälle vaimolle: "O, vaimo! Sinun uskos on suuri", josta me saa-

N:o 74

2 SUNNUNTAINA PAASTOSSA

---

tamme päättää, että oikia ja elävä ja autu-
aaksi tekevä usko saattaa kyllä löytyä sen
ihmisen tykönä, joka ei ole syönyt enem-

män kuin muruja, vaikka hänellä ei ole
niin kirkkaat armonmerkit kuin muilla.
Amen.

Alkuperäinen / SKHS Aunon kokoelma / Kansallisarkisto, Helsinki /